

Dominique Uittenhaaghe
en Marit Uittenhaaghe

Dubbelgangers

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

EMMA

Hoera, het was weer de eerste zondag van augustus!

Ik was opgestaan met dat tintelende gevoel van blijde verwachting, de voorpret die ik altijd had als ik naar de Deventer boekenmarkt ging. Dat was een uitje waar ik me elk jaar weer op verheugde, en dat ik zelden oversloeg. De hele dag snuffelen tussen boeken, dat is toch heerlijk?

Mijn man Paul ging zelden of nooit mee, ook al las hij erg graag. Maar hij ging liever een lange wandeling maken met onze hond Belle dan 'dat geslenter op een overvolle markt met een stuk of honderdduizend krioelende en graaiende boekenwurmen', zoals hij het noemde.

Ondanks dat het midden in de zomer was, werkte het weer niet echt mee. Het was bewolkt en met achttien graden niet bijzonder warm, maar het was droog, dat was het belangrijkste.

Ik was al om acht uur vanuit Medemblik vertrokken en het dashboardklokje gaf kwart over tien aan toen ik het parkeerterrein opreed. Het was nog niet echt druk.

Ik appte naar Paul dat ik veilig in Deventer aan-

gekomen was, wat hij meteen beantwoordde met: *Veel plezier*. Toen ging ik eerst om een bakje koffie, daar was ik wel aan toe. Daarna liep ik naar de eerste boekenkramen.

De ochtend vloog om, en ik genoot. Vele boeken gingen door mijn handen. Ik was een omnivoor als het om boeken ging, las van alles door elkaar en was nog niet overgestapt op een e-reader, ook al hadden onze meiden die pas nog voor mijn verjaardag willen geven. Gelukkig hadden ze even gepeild of ik dat een goed idee vond, want het was nogal een uitgave. Mijn reactie? ‘Nee hoor, geef mij maar een echt boek!’

Meike, onze oudste, had me verzekerd dat het papieren boek z’n langste tijd gehad had, maar ik wilde er niet aan. En toen ik al die kramen met al die boeken zag, kon ik me ook niks voorstellen bij een wereld zonder papieren boeken. Stel dat er alleen maar e-boeken waren, hoe zou zo’n boekenmarkt er dan uitzien? Zouden dergelijke kramen dan alleen nog maar op antiek- of rommelmarkten te vinden zijn?

Het weer klaarde zowaar wat op en ik streek neer op een van de vele terrasjes voor een lekkere uitsmijter. Daarna wandelde ik de markt weer op. Ik liet mijn blik over de vele marktgangers gaan – en

opeens stakte mijn hart in mijn keel.

Een paar kramen verderop stond Paul, innig gearmd met een wildvreemde vrouw.

Mijn hart sloeg van schrik een paar slagen over. Wat deed Paul hier? En wie was die vrouw, die hem zo verliefd aankeek?

Ik schudde mijn hoofd. Em, je ziet spoken, zei ik tegen mezelf. Dat kán Paul helemaal niet zijn. Paul zit thuis, of is aan het wandelen met Belle. Jij hebt zelf de auto mee, dus hoe zou hij in Deventer moeten komen?

Misschien is hij wel met die vrouw meegereden, zei een akelig stemmetje in mijn hoofd.

Maar dan nog. Als Paul iets met een andere vrouw zou hebben, zou hij zich met haar toch niet laten zien op een plaats waarvan hij bij voorbaat wist dat hij de kans liep mij tegen te komen?

Ik keek nog eens goed. Maar dat was toch echt Paul. Zelfde haarkleur, zelfde brede nek, zelfde zonnebril. Hij had zijn lichtblauwe poloshirt aan, dat hem zo goed stond. Alleen die witte broek kende ik niet. Ik fronste mijn wenkbrauwen. Hoe kwam hij aan die broek? Of was het Paul toch niet?

Wacht, ik zou hem een appje sturen, kijken hoe hij reageerde.

Ik pakte mijn telefoon en typte: *Waar ben jij nu?*

In een mum van tijd had ik een berichtje terug:
Thuis, hoezo?

De man in het lichtblauwe poloshirt had alleen maar oog voor de vrouw en had geen bericht verstuurd.

Ik slaakte een zucht van verlichting. Het was Paul niet. Hij leek alleen griezelig veel op hem.

Ik liep iets dichterbij en bleef staan bij de kraam naast die waar de man en de vrouw aan het snuffelen waren – zij aan de boeken, hij aan haar. Ik stak mijn hand met daarin mijn telefoon omhoog en deed alsof ik een overzichtsfoto van de markt wilde maken. Toen drukte ik een paar keer af, in de hoop dat de man op een van de foto's zou staan.

Op dat moment keek de man op, en hoewel ik nu wist dat het Paul niet was, hield ik even mijn adem in. De gelijkenis was zo groot dat ik toch weer ging twifelen. Was het 'm nu wel of niet?

De man zag mij kijken, trok zijn wenkbrauwen wat geërgerd op, nam de vrouw – zijn vrouw of zijn vriendin? – bij de hand en zei, met een zware stem die heel anders was dan die van Paul: 'Kom, we gaan verder.'

Ik voelde me betrappt en wendde me snel naar de boekenkraam, waar ik zogenaamd geïnteresseerd in een boek begon te bladeren. Vanuit mijn ooghoeken

volgde ik de man, die zijn arm om de vrouw heen had geslagen en twee kramen verderop weer bleef staan. Nu ik beter keek, zag ik toch meer verschillen met Paul: hij was wat slanker, hij had meer haar op zijn armen, en hij droeg knalrode schoenen. Zulke schoenen zou Paul nooit dragen.

‘Hé juffie, lees je dat boek hier uit, of neem je ’t mee naar huis? In dat geval kost het twee euro,’ hoorde ik op dat moment in een onvervalst Rotterdams accent.

Ik keek geschrokken op in het lachende gezicht van de koopman. Boek? Welk boek? Haastig diepte ik mijn portemonnee op uit mijn tas en overhandigde hem de gevraagde twee euro.

Op dat moment maakte mijn telefoon weer een berichtgeluidje. Ik stopte het boek in mijn tas en keek. Een appje van Paul. *Wat is er dan?*

Ik appte terug: *Gek verhaal, hoor je thuis wel.*

Ik trok me terug in een rustig hoekje en bekeek de foto’s op mijn telefoon. Op een ervan was de man goed te zien, en als je niet beter wist zou je beslist denken dat het een foto van Paul was.

Ik had weleens gehoord dat iedereen ergens op aarde een dubbelganger had rondlopen, maar dat vond ik moeilijk te geloven. Nu had ik het met eigen ogen gezien. Als helft van een eeneiige twee-

ling was ik het gewend dat er iemand rondliep die sprekend op me leek, maar was datzelfde mogelijk met iemand die in de verste verte geen familie van je was? Of zouden die man en Paul ergens in een ver verleden een gezamenlijke voorvader hebben?

Ik was wel vaker iemand tegengekomen die sterk op iemand anders leek. Toen mijn vader al een paar jaar dood was, zag ik eens een man in het winkelcentrum die veel op hem leek en die zelfs net zo liep als hij. Ik was er toen gewoonweg ontdaan van. En er waren natuurlijk ook talloze lookalikes, die daar soms zelfs hun werk van maakten: de Elvis-sen en Michael Jacksons waren niet aan te slepen. Ik had zelfs weleens gehoord dat dictators lookalikes gebruikten om zichzelf tegen een aanslag te beschermen.

Ik keek om me heen. Eens kijken welke beroemdheden hier rondlopen, dacht ik grijnzend. Tussen die honderdduizend mensen zouden er vast wel meer lookalikes zijn. Zie je wel, die serveerster op het terras leek wel een beetje op Tineke Schouten, en haar collega achter de bar kon met een beetje goede wil doorgaan voor Gordon.

Ik begaf me weer onder de marktgangers. Ik kui-erde op m'n gemakje tussen de kraampjes door. Nu had ik meer oog voor de mensen dan voor de boe-

ken. De overbuurvrouw, de directeur van de lagere school, een zus van Karin Bloemen: ze liepen allemaal zomaar rond op de Deventer boekenmarkt.

Ik kreeg plezier in het spelletje. Kijk, daar had je de dubbelgangster van Helga van Leur, en o, was dat niet net Máxima? Zou die vrouw dat zelf ook zien als ze in de spiegel keek? En zo ja, zou ze het leuk vinden?

Sofie en ik vonden het als kind heel gewoon dat we dubbelgangers waren. Logisch, we wisten niet beter. Ralf, onze jongere broer, vond het zelfs een tijdje 'niet eerlijk' dat er van hem maar één exemplaar was. Hij had voor zijn zesde of zevende verjaardag zelfs 'een tweelingbroer' op zijn verlanglijstje gezet.

Eens kijken of er op deze markt voor mijn broertje een dubbelganger te vinden was...

Na een tijdje zag ik een boekhandelaar die wel wat van hem weg had. Ik liep op het stalletje af en groette de man vriendelijk. Hij knikte alleen maar en ging verder met sorteren. Ik zocht tussen de boeken. Hij had van alles staan, mooie boeken wel, maar de prijs zou wel navenant zijn.

Ik viste er een boek uit dat Paul wel zou aanstaan: *Handboek model stoommachines*. Paul was gek op alles wat met stoom te maken had, en dit boek had

hij volgens mij nog niet. Het kostte een tientje, zag ik op het voorblad. Het was een dik boek en het zag er nog goed uit, dus dat had ik er wel voor over.

‘Wilt u een tasje?’ vroeg de man met een licht accent dat me aan prins Bernard deed denken.

‘Nee, dank u, ik stop het zo wel in m’n tas, beter voor het milieu.’

Na een voorspoedige reis kwam ik om kwart voor vijf thuis. Paul wachtte me op met ons dagelijkse glaasje-port-voor-het-eten.

Ik legde de oogst van die dag op de tafel: twee romans, drie thrillers, een vegetarisch kookboek voor Femke, onze jongste dochter, en het boek voor Paul. Verbaasd keek ik naar nog een boek dat ik bij mijn weten niet gekocht had. Het heette *Wegwijzer voor een zelfverzekerd leven*.

Toen schoot me de Rotterdamse boekverkoper te binnen, en ik begon te grinniken.

‘Wat lach jij nou?’ vroeg Paul.

Ik vertelde hem over zijn dubbelganger op de boekenmarkt.

‘Dus dat was je gekke verhaal. Dacht je nu echt dat ik daar liep met een vreemde vrouw?’ vroeg Paul. Hij leek wel gekwetst.

‘Nou, die man leek echt veel op jou,’ verdedigde

ik mezelf. 'Kijk maar.' Ik pakte mijn telefoon en zocht de foto op. 'Hij had zelfs net zo'n poloshirt als jij.'

Paul bekeek de foto en haalde zijn schouders op. 'Dat zie je toch zo, dat ik dat niet ben.'

Toen ging de vaste telefoon. Mijn zus, zag ik.

'Hoi zussie.'

'Emma. Goed dat ik jou gelijk heb.'

Ik lachte. 'Had je anders verwacht dan?' Paul was niet zo van het telefoon opnemen.

Sofie grinnikte, maar werd gelijk weer serieus. 'Ik val maar met de deur in huis: hebben jullie zin om met ons een week naar het Beierse Woud te gaan?'

'Wanneer?'

'Ergens in het voorjaar of zo, dat kunnen we zelf bepalen, in elk geval buiten het toeristenseizoen. We dachten zelf aan april of mei. Bas heeft via zo'n schoolbanksite weer contact gekregen met Alex, iemand met wie hij al bevriend was vanaf de kleuterschool. Ze zijn elkaar uit het oog verloren toen de vader van Alex een baan kreeg in het buitenland; ze waren toen een jaar of zestien. Alex heeft begin dit jaar in het Beierse Woud een verwaarloosd hotel-restaurant gekocht en is dat compleet aan het renoveren, en omdat hij het zo leuk vindt dat het contact met Bas weer hersteld is, mogen we daar